

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΛΟΥΚΙΑ, 46 ετών. Α-
ΛΙΚΗ, 47 ετών. 'Α-
δελφές.

(Σ' ένα μέτρια ε-
πιπλωμένο δωμάτιο.
'Η Λουκία κεντάει
σέ μιὰ γωνία. 'Η 'Α-
λίκη στέκεται σιμά
της, στο παράθυρο).

ΛΟΥΚΙΑ.—Τί βλέ-
πεις από τὸ παράθυρο, 'Αλίκη;

ΑΛΙΚΗ.—Βλέπω μιὰ χαρούμενη συντροφιά κοριτσιῶν πὺρ περ-
νάει...

ΛΟΥΚΙΑ.—'Αλήθεια; Γιὰ νὰ ἰδῶ κ' ἐγώ... (Πηγαίνει στο πά-
ρθυρο καὶ κοιτάζει ἔξω). "Α, ναι, τί ὄμορφα κορίτσια!... Καὶ
πόσο εἶνε ὠραία ντυμένα!... Πηγαίνουν πρὸς τὸ πάρκο. Θὰ ἔξῃ,
φαίνεται, σήμερα κάποια γιορτὴ στο πάρκο...

ΑΛΙΚΗ.—Κάποια φιλανθρωπικὴ ἀγορά, μοῦ φαίνεται.

ΛΟΥΚΙΑ.—Ναί. ('Αναστενάζει).

ΑΛΙΚΗ.—Κύτταξε... Τρέχουν νὰ τὶς προϋπαντήσουν μερικὰ ὄ-
μορφα παλληκάρια.

ΛΟΥΚΙΑ.—Πόσοι ἀπ' αὐτοὺς θάναι ἐρωτευμένοι...

ΑΛΙΚΗ.—Κι' ἂν δὲν εἶνε ἀκόμα ἐρωτευμένοι, θὰ ἐρωτευθοῦν
χωρὶς ἄλλο...

ΛΟΥΚΙΑ.—'Η ἀγάπη εἶνε ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς.

ΑΛΙΚΗ.—Εὐτυχισμένα νεύτα!... (Σανακάνονται πλάι-πλάι).

ΛΟΥΚΙΑ.—Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς πὺρ ἤμαστε κ' ἐμεῖς νέες.

ΑΛΙΚΗ.—Νέες κ' ὠραίες.

ΛΟΥΚΙΑ.—Καὶ μὰς ἀγαποῦσαν.

ΑΛΙΚΗ.—Ναί. ('Αναστενάζει). Κι' ἐμεῖς... ἐμεῖς δὲν ἀγαποῦ-
σαμε κανένα.

ΛΟΥΚΙΑ.—Γιὰτί τὸ λὲς αὐτό;

ΑΛΙΚΗ.—Τὰ ξεχνᾶς λοιπόν; Ξεχνᾶς πόσες αἰτήσεις γάμου ἀπορ-
ρίψαμε;

ΛΟΥΚΙΑ.—Καὶ γιὰτί δὲν παντρευτήκαμε,

αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ἀγαπήσαμε;

ΑΛΙΚΗ.—'Ισως... Ποῖὸς ξέρει;... ('Α-
ναστενάζει μὲ πόνο). Πές μου, Λουκία, ἀγά-
πησης ποτέ σου ἀληθινά;

ΛΟΥΚΙΑ.—Κι' ἐσύ;... 'Εσὺ ἀγάπησες;

ΑΛΙΚΗ.—Ἐμῆσαστε ἀδελφές. Ζήσαμε πάντα

μαζύ, κ' ὅμως δὲν ξέρει ἡ μιὰ τὴν καρδιά

τῆς ἄλλης...

ΛΟΥΚΙΑ.—'Αλήθεια. 'Εννοιοῦθα νὰ μὰς χω-
ρῖζε πάντα κάποιο μυστικό.

ΑΛΙΚΗ.—'Ισως ντρεπόμαστε ὅσο ἤμαστε

νέες νὰ φανερώσῃ ἡ μιὰ στὴν ἄλλη τὸ μυστικό

τῆς. Αὐτὸ εἶνε... Στὰ νεύτα μας ὁ κόσμος ἦ-
ταν διαφορετικὸς κ' ἡ ἀγάπη εἶχε ἓνα γλυκὸ,

γοητευτικὸ μυστήριον...

ΛΟΥΚΙΑ.—'Η ἀγάπη!... Τί χαρὰ καὶ τί

πόνος μαζύ!...

ΑΛΙΚΗ.—'Ὅστε τὴ γνώρισες τὴν ἀγάπη,

ἀδελφοῦλα μου; Τὴν ἀληθινή, τὴ φλογερὴ ἀ-
γάπη;

ΛΟΥΚΙΑ.—Κι' ἐσύ; 'Εσὺ δὲν τὴ γνώρισες,

'Αλίκη;

ΑΛΙΚΗ.—Ναί, τὴ γνώρισα κ' ἐγώ... Γιὰ-
τί νὰ σοῦ τὸ κρύψω; Εἶνε τόσο γλυκεριά, ὅσο

καὶ πικρή...

ΛΟΥΚΙΑ.—'Ὅστε ἀγάπησες κ' ἐσύ; Καὶ

ποιά ἐποχὴ; Θυμάσαι;

ΑΛΙΚΗ.—'Ὅταν ἤμουν εικοσιπέντε ετών.

ΛΟΥΚΙΑ.—Τότε φαίνεται πὺρ ἀγαπήσαμε τὴν ἴδια ἐποχὴ. Ναί,

ναί, ἔτσι εἶνε.

ΑΛΙΚΗ.—Τὴν ἴδια ἐποχὴ... Πὺρ περῶν τὰ χρόνια, Θεέ μου!

ΛΟΥΚΙΑ.—'Εκείνος πὺρ ἀγάπησα ἐγώ, ἦταν ὁ πὺρ χαριτωμένος

νέος τοῦ κόσμου!

ΑΛΙΚΗ.—'Αλήθεια!... Κι' ὁ δικὸς μου ἀγαπημένος ἦταν ἓνας

ἀγγελος!

ΛΟΥΚΙΑ.—'Ὁ ἀγαπημένος μου ἦταν ὠραῖος σὰν Θεός!

ΑΛΙΚΗ.—Κι' ὁ δικὸς μου!

ΛΟΥΚΙΑ.—Καὶ τί ἀπόγινε ὁ ἀγαπημένος σου, ἀδελφὴ μου;

ΑΛΙΚΗ.—'Αλλοίμονο!... Παντρεύτηκε μὲ μιὰν ἄλλη... Κι' ὁ

δικὸς σου;

ΛΟΥΚΙΑ.—Κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο. Δὲν μοῦμεινε πιστὸς ὡς τὸ τέλος.

Μὲ πρόδωσε γιὰ τὸ χατήρι μὰς ἄλλης...

ΑΛΙΚΗ.—Φτωχὴ μου ἀδελφὴ!... Πόσο θὰ ὑπόφερες!...

ΛΟΥΚΙΑ.—'Ὅσο θὰ πόνεσες κ' ἐσύ, καϊμένη μου 'Αλίκη...

ΑΛΙΚΗ.—Ἐγώσαστε τὴν ἴδια τύχη κ' ἡ δὺς μας.

ΛΟΥΚΙΑ.—Καὶ ὑπόφεραμε σιωπηλά.

ΑΛΙΚΗ.—Ναί, χωρὶς νὰ ἐκμυστηρευθοῦμε ἡ μιὰ στὴν ἄλλη τὸν

πόνο μας.

ΛΟΥΚΙΑ.—Καὶ δὲν θελήσαμε πειὰ νὰ παντρευτοῦμε.

ΑΛΙΚΗ.—Ναί, γιὰ τὸν ἴδιο λόγὸ κ' ἡ δὺς μας.

ΛΟΥΚΙΑ.—Κι' ὅμως... 'Ὁ ἀγαπημένος μου μ' ἐλάτρευε. Μὰ ἐ-

πειδὴ δὲν εἶχα μεγάλη προίκα, παντρεύτηκε ἔξωφρα μὲ μιὰν ἄλλη.

ΑΛΙΚΗ.—'Αλλοίμονο!... Τὸ ἴδιο ἔκανε κ' ὁ δικὸς μου.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ JULIETTE FURET

Ο ΠΙΟ ΩΡΑΙΟΣ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ!...

τοῦ πάρκου καὶ μὲ γέμισε φιλιά.

ΑΛΙΚΗ.—Κι' ἐμένα τὸ ἴδιο. Κάποιο βράδυ... Στὸ πάρκο...
Μοῦ ἔδωσε χίλια φιλιά... Καὶ μοῦ ὀρκίστηκε ὅτι θὰ μὲ λατρεύῃ ὡς
τὴ στερεὴ του πνοή...

ΛΟΥΚΙΑ.—Φτωχὴ μου ἀδελφὴ!

ΑΛΙΚΗ.—Ποτέ, ποτέ δὲν πίστευα πὺρ θὰ μὲ πρόδινε.

ΛΟΥΚΙΑ.—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

ΑΛΙΚΗ.—Μολαταῦτα, δὲν μπόρεσα πειὰ ν' ἀγαπήσω ἄλλον ἄν-
δρα στὴ ζωὴ μου.

ΛΟΥΚΙΑ.—Κε' ἐγώ.

ΑΛΙΚΗ.—Καὶ τώρα ἀκόμα, ὅταν ψιθυρίζω τ' ὄνομά του, τρέμω,
λαχταρίζω, μοῦ κόβεται ἡ πνοή...

ΛΟΥΚΙΑ.—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Δὲν μπόρεσα νὰ τὸν μισήσω ποτέ.

ΑΛΙΚΗ.—Φτωχὴ μου ἀδελφοῦλα!... Πές μου ὡστόσο τ' ὄνομα

τοῦ ἀγαπημένου σου.

ΛΟΥΚΙΑ.—Δὲν ἔχω τὴ δύναμη, 'Αλίκη. Πές ἐσὺ πρῶτα τ' ὄνο-

μα τοῦ δικοῦ σου.

ΑΛΙΚΗ.—Ὅτε κ' ἐγὼ ἔχω τὸ κουράγιο. Μὰ νὰ τί θὰ κάνουμε:

Θὰ ποῦμε συγχρόνως, ἐσὺ τ' ὄνομα τοῦ δικοῦ σου κ' ἐγὼ τοῦ δικοῦ

μου ἀγαπημένου. Συμφωνεῖς;

ΛΟΥΚΙΑ.—Ναί... 'Ἐμπρὸς λοιπόν.

ΑΛΙΚΗ-ΛΟΥΚΙΑ, (συγχρόνως). — 'Ιούλιος Ντερόν!

ΑΛΙΚΗ-ΛΟΥΚΙΑ, (συγχρόνως). — Τί εἶπες;

(Σιωποῦν γιὰ μιὰ στιγμὴ κ' ἀλληλοκν-
τάζονται σασιασμένες, ἐμβρόντιτες).

ΛΟΥΚΙΑ, (μὲ φωνὴ πὺρ τρέμει). — Θεέ
μου!... 'Αλίκη... 'Αγαποῦσαμε λοιπόν τὸν ἴ-
διον ἄνθρωπο;

ΛΟΥΚΙΑ.—Εἶνε φοβερό!... Φοβερό!...

ΛΟΥΚΙΑ.—'Ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ἔπαιξε καὶ μὲ

τὶς δὺς μας. 'Ἐλεγε καὶ στὶς δὺς μας τὰ ἴδια

τρυφερὰ λόγια, τοὺς ἴδιους ὄρκους, ἔδινε τὰ ἴ-

δια φιλιά... Τί ντροπὴ, Θεέ μου!... Τί ἀ-
τερμιά!...

ΑΛΙΚΗ.—Θυσιάσαμε πρὸς χάρι του διη μας

τὴ ζωὴ... Μείναμε πρὸς χάρι του γεροντοκό-

ρες...

ΛΟΥΚΙΑ.—Εἶνε φοβερό!... Φοβερό!...

Γιὰ σκέψου... Μὲ φιλοῦσε καὶ τὰ χεῖλη του

ἦσαν ἀκόμα ζεστά ἀπ' τὰ δικά σου φιλιά...

ΑΛΙΚΗ.—'Ἦταν ἓνας προδότης, ἓνας ἄ-

θλιος Δὸν Ζουάν... Καὶ θὰ περηφανευόταν ἴ-

σως γιὰτί εἶχε ξελογιάσει δὺς ἀδελφές.

ΛΟΥΚΙΑ.—Πόσο θὰ γελοῦσε εἰς βάρος μας.

ΑΛΙΚΗ.—Γιὰτί νὰ μὴν ποῦμε ἡ μιὰ στὴν

ἄλλη τὸ μυστικό μας, ἀπὸ τότε;

ΛΟΥΚΙΑ.—Δὲν θὰ εἴχαμε ὑποφέρει τόσο σ'

διη μας τὴ ζωὴ, καὶ δὲν θάμασσε τώρα δὺς

θλιβερὲς γεροντοκόρες. "Α, τὸν ἄθλιο!...

ΑΛΙΚΗ.—Μὴ τὸν βαΐξεις, Λουκία. Μὴ τὸν

καταρῆσαι, ἀδελφοῦλα μου... Νά... πὺρ νὰ

σοῦ τὸ πῶ;... Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ νὰ τὸν

μισήσω.

ΛΟΥΚΙΑ, (κρύβοντας τὸ πρόσωπό της στὴν ἀγκυλιά τῆς ἀ-

δελφῆς της). — Κι' ἐγώ, κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο... (Κλαίει σιχατὰ ἀγ-

καλιασμένος, μὲ δυνατὰ ἀναφυλλητά).

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ ΤΥΡΕΝ

Μιὰ νύχτα, σὲ κάποιο σκοτεινὸ δρόμο, ἐσταμάτησαν τὸν στρατάρ-
χη ντὲ Τυρέν τρεῖς λοποδύτες καὶ τοῦ ἐξήτησαν νὰ τοὺς δώσῃ ὅσα
χρήματα εἶχε πάνω του.

— Δυστυχῶς, τοὺς ἀπάντησε μ' ἄλλη του τὴν ἀταραξία ὁ στρατάρ-
χης, δὲν ἔχω πεντάρα ἐπάνω μου! "Ὅ, τι εἶχα, τᾶχασα πρὸ ὀλίγου στὰ
χαρτιά.

— Δὲν πειράζει, τοῦ εἶπε τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς λοποδύτες. 'Υπο-
σχέθητε πὺρ θὰ μὰς μετρήσετε αὔριο τὸ πρῶτ' ἓνα ποσὸν καὶ ἀναλαμ-
βάω ἐγὼ νὰ ἐρθῶ νὰ τὸ πάρω.

'Ὁ στρατάρχης τοὺς ὑποσχέθηκε πράγματι νὰ τοὺς δώσῃ τριάντα
μιστόλες.

Τὴν ἐπομένη ὁ λοποδύτης τὸν ἐπισκέφθηκε ἀναϊδέστατα στὸ σπίτι
του καὶ τοῦ ὑπενθύμισε τὸν λόγο πὺρ τοῦ εἶχε δώσει.

'Ὁ ντὲ Τυρέν ἔβγαλε τότε ἀμέσως καὶ τοῦ ἐμέτρησε τὶς τριάντα
μιστόλες. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραβῇ τὸν λόγο του, οὔτε κὰν σ' ἓνα λο-
ποδύτη!

ΑΛΙΚΗ.—'Αλλοίμονο!... Παντρεύτηκε μὲ
μιὰν ἄλλη...